

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 85/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 3400/2014, sp. zn. Rvp 3401/2014, sp. zn. Rvp 3402/2014 a sp. zn. Rvp 3403/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 Co 19/2013, sp. zn. 11 Co 6/2013, sp. zn. 14 Co 501/2013 a sp. zn. 11 Co 22/2013 z 20. decembra 2013 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3400/2014, sp. zn. Rvp 3401/2014, sp. zn. Rvp 3402/2014 a sp. zn. Rvp 3403/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 85/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 31. marca doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 19/2013, sp. zn. 11 Co 6/2013, sp. zn. 14 Co 501/2013 a sp. zn. 11 Co 22/2013 z 20. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobcu v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava V a Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresné súdy“), predmetom ktorých je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobili, a preto očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresných súdov a spory budú prikázané inému vecne príslušnému súdu v obvode krajského súdu. Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresné súdy svojimi uzneseniami zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Proti uzneseniam okresných súdov podala sťažovateľka odvolania, v ktorých tvrdila, že

námietky zaujatosti nepodala, a preto jej nemohla vzniknúť povinnosť úhrady súdneho poplatku. Krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutia ako vecne správne. Sťažovateľka podala proti týmto uzneseniam krajského súdu dovolania, ktoré však boli dovolacím súdom odmietnuté.

Sťažovateľka v časti konaní preto požiadala okresné súdy o vrátenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Okresné súdy jej žiadostiam nevyhoveli, pretože po ich preskúmaní dospeli k záveru o ich neopodstatnenosti. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uzneseniami sp. zn. 11 Co 19/2013, sp. zn. 11 Co 6/2013 a sp. zn. 11 Co 22/2013 z 20. decembra 2013 tak, že odvolaniami napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnostiach krajskému súdu vytýka, že porušil ňou označené práva, keď:

- „a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;*
- b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;*
- c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;*
- d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácie práva;*
- e) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR...“*

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Napriek uvedenému okresné súdy aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, napadnuté uznesenia zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasne žiada ústavný súd o vydanie dočasných opatrení, ktorými rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II. 1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. 2 K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými uzneseniami krajského súdu

II.2.1 K uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14 Co 501/2013 z 20. decembra 2013

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažnosti týkajúceho sa označeného uznesenia krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov, ktoré uložili sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesené námietky zaujatosti v sume 66 € podľa položky 17

a Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj vo veľkom množstve prípadov predošlých (a tiež posudzovaných ústavným súdom, pozn.), dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľke sú nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku. A keďže v rozsahu použitej zásadnej argumentácie sťažovateľky k napadnutému uzneseniu krajského súdu sa táto nemení, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 744/2014 z 3. decembra 2014, sp. zn. I. ÚS 310/2013 z 29. mája. 2013, sp. zn. I. ÚS 44/2015 z 28. januára 2015, sp. zn. III. ÚS 507/2014 z 12. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 128/2015 z 25. februára 2015, II. ÚS 466/2014 z 30. júna 2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovanom prípade nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu tejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2.1 K ostatným uzneseniam krajského súdu

Krajský súd uzneseniami sp. zn. 11 Co 19/2013, sp. zn. 11 Co 6/2013 a sp. zn. 11 Co 22/2013 z 20. decembra 2013 potvrdil odvolaniami napadnuté uznesenia okresných súdov, ktorými nebolo vyhovené jej žiadostiam o vrátenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti, po tom, ako predtým už prebehli konania (prvostupňové, odvolacie a aj dovolacie), ktorých predmetom bolo rozhodovanie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za vznesené námietky zaujatosti.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami (ktorými v skutočnosti potvrdil uznesenia okresných súdov o zamietnutí žiadostí sťažovateľky o vrátenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti, porušil ňou označené práva a používa argumentáciu vzťahujúcu sa na rozhodnutia krajského súdu, ktorými tento potvrdil uznesenia prvostupňových súdov, ktorými bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky za vznesenie námietok zaujatosti. Označené uznesenia aj v tomto zmysle v sťažnosti opisuje, keď uvádza, že nimi krajský súd „*potvrdil uznesenie Okresného súdu..., ktorým Okresný súd... zviazal sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti*“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že argumentácia uvedená sťažovateľkou v odôvodnení sťažností (Rvp 3400/2014, Rvp 3401/2014, Rvp 3403/2014) nekorešponduje s rozhodnutiami, ktorými mali byť v sťažnosti označené práva sťažovateľky porušené.

Z argumentácie uvedenej v sťažnostiach vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnostiach označených práv uzneseniami krajského súdu, ktorými „*potvrdil uzneseni(a) Okresn(ý)ch súd(ov)..., ktorým(i) Okresn(é) súd(y)... zviazal(i) sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti*“, pričom za rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej v sťažnosti uvedených práv, označuje rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam okresných súdov o zamietnutí jej žiadostí o vrátenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti.

Keďže neexistuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a označenými uzneseniami krajského súdu, ktoré vôbec neboli spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľky, ústavný súd odmietol túto časť sťažností pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015